

[Poul Hartling.]

skal ende, men vi kan da altid begynde turen. Er det en måde at gå i forhandlinger på? Derfor må jeg fastholde den kritik over for regeringen, at den har fremført sit økonomiske oplæg her i foråret så stykkevis, at det virkelig, end ikke da vi kom til april, var færdigt; end ikke da var der en helhed over den økonomiske politik. Da stod det stadig tilbage. Lige indtil disse sidste dage har vi måttet møde forslag, der skulle føre den økonomiske politik videre, og den ærede socialdemokratiske ordfører sagde: vi er heller ikke færdige endnu. Vi skal stadig fortsætte, fordi man stadig ikke rigtig ved, hvad man vil. Man tager problemerne i den rækkefølge, de kommer, og så prøver man at komme med en kortsigtet, lidt tilfældig løsning.

Ja, så var der det med Christian den Anden, som vist havde generet statsministeren lidt. Da han nu altså selv har slået op i bogen og læst det, vil han se, at jeg havde resumeret et afsnit for ikke at gøre det for langt. Det er rigtigt, at østsiden af Lille-Bælt er Fynssiden. Det har statsministeren altså ret i. Men hvis man læser videre i romanen og i Danmarkshistorien, vil man opdage, at det ender på Sønderborg Slot, hvor Christian den Anden gik rundt om bordet ganske alene.

Jeg skal vel ellers sige tak for al den opmærksomhed, statsministeren ofrede min tale. Jeg skal prøve på at svare så godt, jeg kan, på det, der blev sagt.

Der kom nogle bemærkninger om forligsforhandlingerne, om dengang de brød sammen, og statsministeren sagde, at det var jo ikke rigtigt, at de havde vidst længe, at de havde et andet flertal; det var hans pligt og ret at skaffe sig et flertal — og det er det, det skal jeg ikke på nogen måde frakende ham — men først da forligsforhandlingerne brød sammen, havde man optaget forhandling med de to løsgængere, og det tog ét par nætter, fordi de også havde deres synspunkter. Hertil vil jeg gerne sige to ting. For det første beder jeg det høje ting lægge mærke til, at statsministeren sagde: først da forligsforhandlingerne brød sammen, optog man egentlige forhandlinger. Det understreger det, jeg sagde. For det andet sagde statsministeren, at de to løsgængere også havde deres synspunkter.

Det må altså betyde, at den højtærede statsminister i spidsen for det største politiske parti her i salen har placeret sit politiske liv i to løsgængeres hænder.

Så kom den højtærede statsminister til fremtiden, og da kom der jo en hel masse romantitler frem. Jeg forstår, at statsministeren har brugt aftenen til at vandre frem og tilbage foran reolerne og har fundet mange morsomme titler frem. Det synes jeg også var meget morsomt.

Den højtærede statsminister talte videre om, at det var den største produktionsfremgang i landets historie, vi nu kunne notere, den største fremgang i produktion, byggeri, eksport o. s. v. Ja, det forekommer mig virkelig, at regeringen taler, som om det er den, der har skaffet denne produktionsfremgang. Det er meget værdifuldt at sammenligne med andre lande. Gør man det, vil man se, som jeg også sagde det i går, at alle andre lande, som er omtrent i vor situation i placering og i uddannelsesniveau, har haft den samme fremgang i produktion, i eksport og i byggeri, knap nok i valutavanskeligheder og i rentehøjde. Man kan ikke tiltage sig æren for denne medgang, for den skyldes den industrialiserede produktion, og den skyldes den teknik, vi har; men det skulle da gøre det lettere at regere, at man har medgang. Men hvad ser vi? Vanskelighed på vanskelighed, kolossale afgiftsopkrævninger, som kun kan gøre det vanskeligere for erhvervslivet, det erhvervsliv, som vi skal leve af. Er det dygtighed at have så store vanskeligheder, netop når der er fremgang? Nu sagde den højtærede statsminister, at i næste halvår ville det blive bedre. Det må vi så håbe.

Der var et par ting, som den højtærede statsminister ikke rigtig kom ind på — man kan heller ikke huske alting. Jeg synes derfor, der er et par spørgsmål, det var rart at få besvaret, inden vi tager hjem.

For det første vil jeg spørge, om statsministeren er enig med socialdemokratiets næstformand i, at merværdiafgiften kun kan tænkes i forbindelse med en kildeskatordning. Jeg hørte nok, at den højtærede statsminister talte meget om kildeskat og sagde, at det var så udmærket for de udearbejdende hustruer, at nu kunne de komme til at betale deres skat lige med det samme i stedet for at vente halvandet år. Med